

In dit verband merkt verzoeker in de eerste plaats op dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste opvatting van het recht door artikel 6 ter van het Verdrag van Parijs letterlijk en buiten de context uit te leggen, zonder rekening te houden met de geest van deze bepaling en van het Verdrag in het algemeen, dat, sinds de herziening ervan door de Akte van Lissabon van 31 oktober 1958, vereist dat alle bepalingen inzake fabrieks- of handelsmerken worden uitgebreid tot dienstmerken, afgezien van enkele bepalingen die in casu niet van toepassing zijn.

Verzoeker betoogt in de tweede plaats dat de gemeenschapswetgever zelf bestrijdt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen warenmerken en dienstmerken, aangezien artikel 29 van de verordening inzake het gemeenschapsmerk, dat uitvoering geeft aan artikel 4 A van het Verdrag van Parijs, inzake het recht van voorrang, uitdrukkelijk de diensten die vallen onder een aanvraag om inschrijving van een merk vermeldt.

Verzoeker merkt in de derde plaats op dat, anders dan het Gerecht in het bestreden arrest heeft geoordeeld, artikel 16 van het op 27 oktober 1994 te Genève goedgekeurde Verdrag inzake het merkenrecht aldus moet worden uitgelegd dat het de werkingssfeer van het Verdrag van Parijs verduidelijkt, zonder echter de werkingssfeer daarvan uit te breiden tot situaties die dit laatste Verdrag in zijn huidige redactie uitsluit.

Tot slot benadrukt verzoekster dat het Hof van Justitie zelf in een recent arrest op zijn minst impliciet heeft erkend dat het Verdrag van Parijs vereist dat warenmerken en dienstmerken gelijk worden behandeld.

(¹) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 11, blz. 1).

(²) Recueil des traités des Nations Unies, deel 828, nr. 11847, blz. 108.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesgerichtshof (Duitsland) op 22 mei 2008 — E. Friz GmbH/Carsten von der Heyden

(Zaak C-215/08)

(2008/C 209/33)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: E. Friz GmbH

Verwerende partij: Carsten von der Heyden

Prejudiciële vragen

1) Dient artikel 1, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 85/577/EEG van de Raad van 20 december 1985 betreffende de bescher-

ming van de consument bij buiten verkooppunten gesloten overeenkomsten (¹), aldus te worden uitgelegd dat zij van toepassing is op de toetreding van een consument tot een personenvennootschap, een vennootschap zonder rechtspersoonlijkheid, een vereniging of een coöperatie, wanneer het doel van die toetreding prioritair niet erin bestaat lid van de vennootschap, de vereniging of de coöperatie te worden, maar — hetgeen vooral bij deelname aan een gesloten vastgoedfonds vaak het geval is — de deelname via lidmaatschap slechts een andere vorm is van belegging of het verkrijgen van prestaties die normaliter voorwerp van ruilvereenkomsten zijn?

2) Dient artikel 5, lid 2, van richtlijn 85/577/EEG van de Raad van 20 december 1985 betreffende de bescherming van de consument bij buiten verkooppunten gesloten overeenkomsten, aldus te worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan een nationaal (door rechtspraak vastgelegd) juridisch gevolg in de zin van artikel 7 van de richtlijn, dat inhoudt dat een dergelijke, in een situatie van huis-aan-huisverkoop verklaarde toetreding door een consument in het geval van opzegging van de toetreding tot gevolg heeft dat de opzeggende consument jegens de vennootschap, de vereniging of de coöperatie een op het tijdstip van het van kracht worden van de opzegging berekend recht op het saldo van zijn activa en passiva kan doen gelden, dat wil zeggen dat hij een bedrag ontvangt dat overeenkomt met de waarde van zijn aandeel in de vennootschap, de vereniging of de coöperatie op het tijdstip van opzegging, met het (mogelijke) gevolg dat hij vanwege de economische ontwikkeling van de vennootschap, de vereniging of de coöperatie ofwel minder dan de waarde van zijn inbreng terug ontvangt, ofwel zelfs door de vennootschap, de vereniging of de coöperatie geconfronteerd wordt met betalingsverplichtingen die hoger liggen dan het verlies van het door hem ingebrachte kapitaal omdat het saldo van de activa en passiva negatief is?

(¹) PB L 372, blz. 31.

Beroep ingesteld op 22 mei 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Ierland

(Zaak C-221/08)

(2008/C 209/34)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: R. Lyal en W. Mölls, gemachtigden)

Verwerende partij: Ierland

Conclusies

- vaststellen dat Ierland, door minimum- en maximumprijzen voor de kleinhandel in sigaretten vast te stellen, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 9, lid 1, van richtlijn 95/59/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 27 november 1995 betreffende de belasting, andere dan omzetbelasting, op het verbruik van tabaksfabricaten;
- vaststellen dat Ierland, door na te laten de Commissie de informatie over de toepasselijke Ierse wettelijke regeling te verstrekken die deze nodig heeft voor het naar behoren vervullen van haar taak, toezicht te houden op de uitvoering van richtlijn 95/59, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 10 EG;
- Ierland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion) (No. 2) Regulations 1986 en de ter uitvoering daarvan met de fabrikanten en importeurs van tabak gemaakte afspraken legt Ierland een minimumprijs voor sigaretten op die niet meer dan 3 % beneden het gewogen gemiddelde van de prijs van de betrokken categorie van sigaretten mag liggen. Daarbij komt dat, aangezien de fabrikanten en importeurs geen prijzen mogen toepassen die meer dan 3 % boven het gewogen gemiddelde van de prijs van de betrokken categorie van sigaretten ligt, Ierland ook een maximumprijs voor sigaretten oplegt. Een dergelijke regeling is in strijd met artikel 9, lid 1, van richtlijn 95/59, volgens hetwelk tabakfabrikanten „de maximumkleinhandelsverkoopprijs van elk van hun producten vrijelijk vaststellen”.

Volgens artikel 10 EG dienen de lidstaten de vervulling van de taken van de Commissie te vergemakkelijken, met name door gevolg te geven aan in het kader van inbreukprocedures geformuleerde verzoeken om inlichtingen. De Commissie betoogt dat Ierland, door geen informatie te verstrekken over de toepasselijke Ierse wettelijke regeling ofschoon de Commissie daar herhaaldelijk om had verzocht, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 10 EG.

⁽¹⁾ PB L 291, blz. 40.

Beroep ingesteld op 21 mei 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-222/08)

(2008/C 209/35)

Procestaal: Nederlands

Partijen

Verzoekster: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: H. van Vliet en A. Nijenhuis, gemachtigden)

Verweerder: Koninkrijk België

Conclusies

- voor recht te verklaren dat het Koninkrijk België, wegens de omzetting in nationaal recht van de bepalingen inzake de kostenberekening en de financiering van de universeledienstverplichtingen, de krachtens de artikelen 12, lid 1, 13, lid 1, en bijlage IV, deel A, van richtlijn 2002/22/EG op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk België te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Richtlijn 2002/22 heeft, onder andere, als doel maatregelen vast te stellen voor situaties waarin de markt niet op bevredigende wijze in de behoeften van eindgebruikers voorziet en bevat bepalingen ten aanzien van de beschikbaarheid van de universele dienst. Artikel 12, lid 1, van de richtlijn bepaalt dat wanneer de nationale regelgevende instanties van oordeel zijn dat het aanbieden van de universele dienst een onredelijke last kan vormen voor ondernemingen die zijn aangewezen om de universele dienst aan te wijzen, zij de nettokosten voor het aanbieden van de dienst berekenen op de in dat artikel aangegeven wijze. Bijlage IV, deel A, bevat bepalingen ten aanzien van de berekening van de nettokosten. Artikel 13, lid 1, bepaalt dat indien de nationale regelgevende instanties, op grond van de nettokostenberekening bedoeld in artikel 12 vaststellen dat een onderneming een onredelijke last wordt opgelegd, de lidstaten op verzoek van een aangewezen onderneming kunnen besluiten, een compensatie mechanisme in te voeren.

Volgens de Commissie heeft België de bepalingen van artikel 12, lid 1, en artikel 13, lid 1, en van bijlage IV, deel A, van de richtlijn niet correct omgezet. De Belgische regelgeving voorziet namelijk geen beoordeling van de vraag of het aanbieden van sociale tarieven in het kader van de verstrekking van de universele dienst, een onredelijke last vormt voor de aangewezen ondernemingen. Voorts voldoet de Belgische regelgeving niet aan de eis inzake de berekening van de nettokosten als met name neergelegd in het laatste deel van bijlage IV, deel A, van de richtlijn.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Oldenburg op 26 mei 2008 — Stadt Papenburg/Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-226/08)

(2008/C 209/36)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Oldenburg